

АНРИ: Когато научихме, че Готие дьо Монбелиар е загинал в битката при Адрианопол, а сестра му Одет безследно изчезнала, ние запитахме дали тя не се намира в числото на пленниците. Отвърнаха ни, че жена не е улавяна в битката. Тогаваше в скръбта си по Бодуен и загиналите рицари ние не направихме по-основателни издирвания. Само на няколко пъти, когато запитахме за другите пленници, споменавахме името на графиня Одет дьо Монбелиар.

МАРИЯ: Никога не съм мислила, че тя ще може така умело да прикрие, че е жена.

ОДЕТ: Аз пазих строго тайната си, мадам, защото бях чувала, че ледете ви имат обичай всяка уловена пленница да омъжват за свой човек.

МАРИЯ: Ожне... Одет! Кой би помислил! Сега чак си обяснявам всичко...

ОДЕТ: Аз израснах заедно с брат си, мадам, с когото бяхме близнаци. И заедно с него научих всички бранни изкуства.

АНРИ: Често тя е била по-ловка от графа Монбелиар във въртенето на копие и меч. Затова, когато той взе кръста и тръгна на поход, нито за миг тя не се поколеба да го последва.

ОДЕТ: Аз ще бъда винаги с вас, мадам. Позволете ми сега да се оттегля.

/Одет се покланя и излиза. Анри и Мария седат. Дълга пауза./

АНРИ: Мария... От няколко дни, откакто сте между нас, аз непрекъснато ви наблюдавам. И не знам дали се мамя или не, но ми се струва, че вие криете нещо от мен.

МАРИЯ: Мамите се, сир.

АНРИ: Вие тъгувате, Мария. И аз не знам за какво. Само за родината ли?

МАРИЯ: Нима изглеждам, че тъгувам? За какво? Не съм оставила